

העושה לצרות. כלומר מפני שהיא מהלכת כל עשה: דלא מפסיק אויבא. צין ספינה לארץ אין שום אויר ומלא כארעא סמיכתא דמו: רב נחמן בר יצחק אמר. הגן ממתינא דהמביא גט אי צנהרות דאי: כולי עלמא לא פליגי. דכארץ ישראל נינהו ואע"ג דאין

כל ששופע ויורד מטורי אמנון. פי' צקונטרס מטורי אמנון ולפניו דהיינו לגד דרום ארץ ישראל ולחוף לגד צפון חוזה לארץ וקשה לר"י דא"כ אמאי נקט רבי יהודה קפלוריא הוא ליה למימר רואין כאילו חוט מתוח מטורי אמנון עד אוקיינוס^א כיון דתנא קמא נמי לציין

העשויה לברוח אבל עצין שאינו עשוי לברוח לא אי נמי עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בספינה דלא מפסיק אוירא דמיא כי ארעא סמיכתא דמיא אבל עצין דמפסיק אוירא לא רב נחמן בר יצחק אמר ב"בנהרות דארץ ישראל דכולי עלמא לא פליגי אלא כי פליגי בים הגדול דתניא^ב באיזהו ארץ אמנון ולפנים ארץ ישראל מטורי אמנון ולחוץ חוצה לארץ הנסין ישובים רואין אותן כאילו חוט מתוח עליהם מטורי אמנון עד גחל מצרים מן החוט ולפנים א"י מן החוט ולחוץ חו"ל רבי יהודה אומר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כא"י שנאמר יוגבול ים והיה לכם הים הגדול וגבול זה יהיה לכם גבול ים והנסין שבצדדין רואין אותן כאילו חוט מתוח עליהן מקפלוריא ועד ים אוקיינוס ומגחל מצרים ועד ים אוקיינוס ולפנים א"י מן החוט ולחוץ חו"ל ורבנן האי וגבול מאי עבדי ליה מיבעי ליה לנסין ורבי יהודה נסין לא צריכי קרא: ר"מ אומר עכו כא"י וכו': בעו מיניה מרבי חייא בר אבא המוכר עבדו לסוריא כמוכר בחו"ל דמי או לא אמר להו דתניתיה ר"מ אומר עכו כארץ ישראל לגיטין לגיטין אין לעבדים לא וכ"ש סוריא דמרחקא טובא: ת"ר^ג בשלשה דרכים שוותה סוריא לארץ ישראל ובשלשה לחו"ל: סימן ע"ב ב"ר ר"ק: העפרה טמא בחו"ל והמוכר עבדו לסוריא כמוכר בחו"ל והמביא גט מסוריא כמביא מחו"ל ובשלשה לא אי חיובת במעשר ובשביעי' כא"י והורוצה ליכנס לה בטהרה נכנס^ד והקונה שדה בסוריא רואין כאילו חוט מתוח מסוף הים

ההר כצמחו עד נחל מצרים שהרי כל מה צמח מקצועות הללו ארץ ישראל היא ומן החוט ולפנים כו': ר' יהודה אומר. כל הים שכנגד אויר של ארץ ישראל ואפי' עד אוקיינוס למערב שהוא צפון העולם הרי הוא כא"י שנאמר (שם) ים הגדול וגבול הים וגבול קרא ימירא הוא למימר דאף רוחא הים בכלל התחום: והנסין שצדדין כו'. כלומר ואם יש לנו לחלק צנסין לא לגד מערב יש חלוק אלף לגד צפון ולגד דרום שיש נסין צים מתפשטין לאורך הים לצפון ולדרום עד שמגיעין ומושיבין חוץ מכנגד א"י ואם ראוי למתוח החוט ממזרח למערב ולהבדיל מה שכנגד א"י ומה שכנגד אויר חוזה לארץ: ורואין כאילו חוט מתוח מקפלוריא. עיר היושבת בחודו של הר ההר צראש גבהו שהוא תחום צפוני: ועד ים אוקיינוס. שהוא צפון העולם למערב ומגחל מצרים עד ים אוקיינוס: מן החוט ולפנים. לגד מצירו דהיינו לפנים כלומר צין שני החוטין הוו הנסין ארץ ישראל. והוא הדיון למים ונסין דנקט משום דחושבין וחושיבין צים ומשיבין חוץ מכנגד א"י והגן תרמי ממתינא דלעיל פליגי שנתת הגט צים הגדול להלן מחוט המתוח מטורי אמנון עד נחל מצרים מאן דאמר כמביא צארץ ישראל רבי יהודה היא דלדאמר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כא"י לארץ ואלדך כרבנן: מיבעי להו לנסין. דמן החוט ולפנים לגד מזרחי^ה ללא תימא שפת הים הוא הגבול ואפי' צמקום שהוא מתפשט ונכנס לתוך צין שני מקצועות התחומין: לא צריכי קרא. כיון צצמחן התחומין הם: סוריא. היא ארס צובה וכצבה דוד והסופיה על ארץ ישראל: כמוכר בחוזה לארץ. ומנן לקמן (דף מג.): המוכר עבדו לחוזה לארץ יא למירות דקנסין ללוקח משום דעבד שיך צצמח ואסור לצאת מארץ לחוזה לארץ. סוריא לצפונה של ארץ ישראל להלן מעכו: לגיטין אין. משום דצקליין לשמה או שכימי לקיימוי: לעבדים לא. דלאו מארץ ישראל היא: עפרה טמא. שגורו עליה. ואף על גב דצצירא ליה להאי תנא כיוון שיהי יחיד שמהי צצבוש דצקתני חיבת צצמער אפילו הכי גזר עליה: והמביא גט מסוריא. לארץ ישראל כמביא (שם) בחוזה לארץ דלא שכימי שירתא: והרואה ליכנס לה בטרה נכנס. מה שאין כן צארץ העמים. ולקמיה מפרש מאי היא:

עין משפט
גמ מוצה

ח.

לב א מיי פ"ז מהל' גירושין הלכה י:
לב ב מיי פ"א מהל' מירומות הלכה ז:
ג (מיי) שם פ"ז מהל' גירושין הלכה י':
לד ד מיי פ"א מהל' עבדים הל' ו סג ע"פ פו טו"ע י"ד סי' רכז ספיף פג:
לה ז מיי פ"א מהל' טומאת מת הל' ו:
לו ו מיי פ"ז מהל' גירושין הלכה י"א^א מהלכות מירומות הל' ז ח:
לז ז מיי פ"א מהל' מירומות הל' ד והל' טו:
לח ח מיי פ"א מהל' טומאת מת הל' ו:
טו

תורה אור השלם

א. ונגזר ים וקוד לקבל
הים הגדול וגבול זה
ידיה לקבל גבול ים:
במדבר לד ו

(א) [תוספתא פ"ב דתריכות ה"א ו] תוספתא חלה פ"ב ה"ט; (ב) [תוספתא ל"ב צ"ב פ"א ה"א]; (ג) [תוספתא ל"ב צ"ב פ"א ה"א]; (ד) [לשיל ב:]; (ה) [צקונטרס לתא ק' בוס צמקום יומא וירושלמי לתא ק' ע"ש וע' גירסת הערוך בערך סמינא]; (ו) דברי המוס' ממה ע"ן ריש קדושין וע' מהרש"א; (ז) ש"ך לע"ב; (ח) [ויע' תוספתא ע"ז כה. ד"ה ציבוש];

גליון הש"ס
גמ' ת"ר בששה ע" ע"ן
דף כה ע"א מוס' ד"ה קסבר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מיבעי להו
למנן וכו' לגד מזרחי ארץ
ישראל הוא ללא תימא:
(ב) ד"ה והמביא וכו'
כמביא מחוזה לארץ:

מוסף תוספות

א. כמו ר"ת. תוס' מוס' הר"א. וכל ששופע ויורד מטורי אמנון ולפנים דהיינו לצד מזרח הרי ארץ ישראל, ומטוריא ולחוץ דהיינו לצד מערב הרי חו"ל. מוס' הר"א. ג. ואפי' עד אוקיינוס כדמוכח. מוס' הר"א. ד. ובשביעיית. מוס' הר"א. ה. שאנו מתפללים כנגד מזרח. מוס' הר"א. ו. כדאמרינן 'הרבה כרכים בששים עולי מצרים וכו'. מוס' הר"א. ז. עירפא להון לענין עבדים מלענין גיטין. מוס' הר"א. ח. דעירפא עכו לענין גיטין מלענין עבדים. מוס' הר"א. ט. לא היה לו רשות לכבוש חוצה לארץ. מוס' ע"ז כה. ד"ה שביעית. כשבשבש דוד את ארם נהרם וארם צובה אמר לו הקב"ה. מוס' ע"ז כה. ד"ה שיש ונחמוס הר"א היא את שני המלכא של הספרי. זא. ומכאן יצא לרבותינו המחולקת בסוריא שקורין אותה כיבוש חו"ל והטעם כי דוד כבש אותה ברצון נפשו שלא שאל באורים ותומים ולא נמלך בסנהדרין. רמב"ן על התורה סוף פרשת עקב.